

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małecki

po rozpoznaniu w dniu 16 sierpnia 2017 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa Miasta P.

przeciwko pozwanemu J. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 20 kwietnia 2017 r.

sygn. akt VII C 1310/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Ryszard Małecki

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód Miasto P. domagał się zasądzenia od pozwanego J. D. kwoty 290,90 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem opłaty za przewóz, opłaty dodatkowej oraz kosztów wezwania do zapłaty w związku ze stwierdzeniem podczas kontroli przeprowadzonej w dniu 27 maja 2014 r. w pojeździe linii 18, że pozwany nie posiada ważnego biletu na przejazd.

W dniu 17 listopada 2014 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu zapłatę należności dochodzonych przez powoda wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 19 października 2016 r. sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w Poznaniu.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, wyrokiem wydanym w dniu 20 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 281,40 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 11 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty (punkt 1), w pozostałym zakresie powództwo oddalił (punkt 2), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 3). Uzasadniając orzeczenie Sąd

I instancji stanął na stanowisku, że pismo powoda uwzględniające reklamację pozwanego i wzywające do zapłaty kwoty 22,40 zł tytułem opłaty manipulacyjnej nie zostało pozwanemu skutecznie doręczone w toku postępowania reklamacyjnego. Sąd uznał jednak, że skoro pełnomocnik pozwanego otrzymał pismo najpóźniej w dniu 9 marca 2017 r., a w chwili zamknięcia rozprawy opłata nie została uiszczona, to zaktualizował się pierwotny obowiązek zapłaty kwoty 1,40 zł tytułem należności za przewóz oraz 280 zł tytułem opłaty manipulacyjnej. Za bezzasadne Sąd uznał powództwo o zapłatę kwoty 9,50 zł z tytułu kosztów wystawienia wezwania do zapłaty. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany, który za pośrednictwem swojego pełnomocnika wywiódł apelację, zaskarżając wyrok w całości i domagając się zmiany wyroku w całości i oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję wg norm przepisanych. Apelujący zarzucił naruszenie art. 7a ustawy o prawach konsumenta poprzez jego niezastosowanie oraz art. 34 ust. 4 i 5 ustawy Prawo przewozowe poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., w postępowaniu uproszczonym, jeżeli sąd drugiej instancji nie prowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, który Sąd Okręgowy przyjmuje za własny (art. 382 k.p.c.) Z ustaleń tych wynika, że w czasie kontroli przeprowadzonej w pojeździe linii nr 18 w dniu 27 maja 2014 r. pozwany nie legitymował się ważnym biletem na przejazd, jednakże złożył reklamację od nałożenia opłaty dodatkowej, która została przez powoda uwzględniona, a opłata dodatkowa anulowana pod warunkiem uiszczenia opłaty manipulacyjnej. Powód nie wykazał jednak, aby doręczył pozwanemu pismo stanowiące odpowiedź na reklamację. Zdaniem Sądu Rejonowego, skoro pozwany nie uiszczył do dnia zamknięcia rozprawy opłaty manipulacyjnej w kwocie 22,40 zł, zaktualizował się obowiązek doręczenia opłaty dodatkowej.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że pismo pełnomocnika powoda zawierające oryginał pisma z dnia 25 czerwca 2014 r. stanowiącego odpowiedź na reklamację pozwanego nie został doręczony pozwanemu, ale jego pełnomocnikowi. Już tylko z tego powodu błędne jest twierdzenie Sądu, że z chwilą doręczenia tego pisma rozpoczął bieg termin dla pozwanego do uiszczenia opłaty dodatkowej. Pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje bowiem swoim zakresem odbierania oświadczeń materialnoprawnych, które wywołują bezpośrednio skutek u mandanta, a taki charakter miało oświadczenie powoda o uznaniu reklamacji i zobowiązaniu do uiszczenia opłaty dodatkowej. Uchybienie to nie stanowiło jednak samoistnej podstawy do zmiany zaskarżonego orzeczenia, albowiem jak wynika z protokołu rozprawy z dnia 22 lutego 2017 r., potwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia pisma z dnia 25 czerwca 2014 r. została doręczona pozwanemu na rozprawie, a zatem pozwany miał możliwość zapoznania się z treścią pisma już w dniu 22 lutego 2017 r.

Wbrew argumentacji apelującego, w niniejszej sprawie nie znajdzie zastosowania art. 7a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o Prawach konsumenta (który z mocy art. 3 ust. 1 pkt 4 stosuje się również do umowy przewozu), albowiem ustawa ta weszła w życie w dniu 25 grudnia 2014 r., a zatem już po przeprowadzeniu postępowania reklamacyjnego w niniejszej sprawie. Z kolei poprzednio obowiązujące ustawy nie zawierały unormowania w brzmieniu przewidzianym przepisem art. 7a ustawy o Prawach konsumenta, tj. milczącego uznania reklamacji.

Z kolei w zakresie naruszenia przepisów art. 34 ust. 4 i 5 ustawy Prawo przewozowe, nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, że intencją pozwanego było podniesienie zarzutu naruszenia art. 33a ust. 4 i 5 tej ustawy, co jasno wynika z uzasadnienia zarzutu.

Rację ma pozwany, że pismo z dnia 25 czerwca 2014 r. określało datę uiszczenia opłaty dodatkowej na dzień 10 lipca 2014 r. Z drugiej jednak strony, co zupełnie pomija pełnomocnik pozwanego, już w wezwaniu do zapłaty seria (...) pozwany został pouczone, że „w przypadku okazania ważnego dokumentu na przewóz... w terminie 7 dni oraz uiszczeniu opłaty manipulacyjnej wezwanie podlega umorzeniu”. Taki zapis stanowił powtórzenie przepisu art. 33a ust. 5 w zw. z ust. 4 ustawy Prawo przewozowe. Pozwany, zamiast składać reklamację, winien udać się do punktu sprzedaży biletów (...), potwierdzić swoje uprawnienie do przejazdu i opłacić opłatę manipulacyjną. Zamiast tego, pozwany wybrał drogę reklamacji, która ostatecznie również została przez powoda uwzględniona, a zatem pozwany uzyskał dodatkowy termin na uiszczenie opłaty manipulacyjnej. Pozytywne rozpatrzenie reklamacji przez powoda było zatem przejawem jego dobrej woli, albowiem pozwany nie zachował ustawowego 7-dniowego terminu przewidzianego w ww. przepisach ustawy Prawo przewozowe. W tej sytuacji, nawet ewentualne niedoręczenie pozwanemu pisma powoda z dnia 25 czerwca 2014 r. nie miało wpływu na zaktualizowanie się po stronie pozwanego obowiązku uiszczenia opłaty dodatkowej.

Pozwany uiszczył opłatę manipulacyjną dopiero po wydaniu przez Sąd Rejonowy zaskarżonego orzeczenia, co nie mogło jednak wywołać skutku umorzenia opłaty dodatkowej. Uiszczona bez podstawy prawnej opłata manipulacyjna będzie mogła zostać przez pozwanego potrącona z zasądzona kwotą.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację pozwanego.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego. Na koszty poniesione przez powoda złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika w kwocie 120 zł ustalone podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (stawka minimalna).

SSO Ryszard Małecki